

MARIEKE NIJKAMP

ZELFS ALS WE ZWIJGEN

Vertaling: tota/Erica van Rijsewijk

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Marieke Nijkamp
Oorspronkelijke titel: *Even If We Break*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland
Vertaling: ТОТА/Erica van Rijsewijk
Omslagontwerp: Nicole Hower/Sourcebooks
Omslagbelettering: Faceout Studio
Bewerking: bij Barbara
Omslagbeeld: © Getty Images en © Shutterstock
Foto auteur: © Karin Nijkamp
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0664 2
ISBN 978 94 027 6044 6 (e-book)
NUR 285
Eerste druk oktober 2020

Originele uitgave verschenen bij Sourcebooks, Illinois, USA.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

EEN

FINN

We laten de wereld achter ons.

De smalle bergweg kruipt hoger en met elke stap verdwijnen Flagstaff en onze kleine voorstad Stardust telkens een beetje meer in de verte. Met elke stap zijn we steeds meer alleen. We zijn maar met z'n vijven.

Het is geen prettige wandeling – de banden van mijn rugzak snijden in mijn schouders, mijn binder is zweterig en mijn krukken glijden steeds weg op de losse steentjes – maar mooi is het wel. De modderige weg slingert zich eerst om een donker en spookachtig lavaveld en vlijt zich dan tussen fluisterende naaldbomen en steile rotsen.

Kon ik me maar goed genoeg ontspannen om het te waarde-

ren. Maar ik hou mijn blik op de grond gericht. Dat is veiliger – en ook minder pijnlijk.

‘Alles goed?’ Carter neemt mijn pas aan; we lopen een stukje achter de drie anderen. Carter is de enige die een koffer deze berg op zeult, zodat zijn tred nog onregelmatiger is dan de mijne. Zijn gezicht is bijna net zo rood als zijn shirt, en hij zweet. De zon laat ons niet vergeten dat het zomer is.

‘Zeg alsjeblieft dat je je hebt ingesmeerd,’ zeg ik.

Hij rolt met zijn ogen. ‘Ja hoor, pap.’

‘Je vindt mij stukken leuker dan je vader,’ zeg ik schertsend, en meteen besef ik hoe vals dat klonk.

Carter krimpt in elkaar, haalt vervolgens diep adem en kijkt me aan met iets wat veel te veel op medelijden lijkt. En daaronder gaat een zachtheid schuil die ik in geen jaren heb gezien, die me doet denken aan de enthousiaste gamer die hij was in de derde klas, voordat hij de zoon werd die zijn ouders graag wilden. ‘Ik ben blij dat je hier bent, gast. Dat is al een hele tijd geleden.’

Ik weet niet goed hoe ik daarop moet reageren. Ik weet nog niet zo zeker of ikzelf wel blij ben. In mijn botten en gewrichten heeft zich een vermoeidheid vastgezet, en die weigert naar buiten te komen. Dit is in elk geval de laatste keer dat we als groep bij elkaar komen.

Er is te veel veranderd. Sommige vriendschappen zijn nu eenmaal niet voor altijd. We zijn elkaar ontgroeid. Er hangt te veel pijn en geschiedenis tussen ons in.

Maar Ever wil dat we het nog één laatste keer proberen, en voor Ever ben ik tot alles bereid.

Zelfs als dat betekent dat we moeten doen alsof alles oké is en de barsten die tussen ons zijn ontstaan camoufleren door een kostuum aan te trekken en een rol te spelen.

Zelfs als ik er kapot aan ga.

Zelfs als we er allemaal kapot aan gaan.

Ik kijk even naar het groepje dat vooroploopt, met Ever aan de leiding. Liva is bij hen, en als ik haar perfect gestylede haar en stralende glimlach zie, verstrak ik. In mijn benen voel ik een stekende pijn, die uitstraalt naar de rest van mijn lichaam. Als Ever de reden is waarom ik hier ben, dan is Liva de reden waarom ik dat niet zou willen zijn.

Carter laat zich door mijn zwijgen niet van de wijs brengen. ‘En, wat denk jij dat Ever heeft voorbereid? Ik bedoel, we weten allemaal dat het bij dit spel weer om een moord zal gaan. Moorden oplossen is het enige wat onze personages goed kunnen. Maar dit is ons laatste weekend samen, dus het moet wel iets speciaals zijn. Denk je dat het onze eindbaas gaat worden? Dat we de Big Bad Evil Guy gaan uitschakelen? Ze doen al weken heel geheimzinnig.’

Hoewel een groot deel van me hier niet wil zijn, voel ik me toch weer betrokken bij ons spel, de wereld van Gonfalon. Ik heb dit gemist. Maar ik zeg nog steeds niks en doe mijn uiterste best om er onverschillig onder te blijven.

Carter praat verder. ‘We hebben er de ideale locatie voor. Heb jij de spookverhalen over deze berg gehoord? Die doen blijkbaar al tientallen jaren de ronde. Eeuwen! Denk je dat Ever daar iets van zal verwerken in ons verhaal? Je weet wel, voor complete immersie? Dat zou dit weekend in elk geval gedenkwaardig maken.’

Ik kan het niet laten. ‘Spookverhalen, hè?’ Dit ziet er helemaal niet uit als een plek waar het spookt. De berg ligt groen en weelderig begroeid onder de zomerzon. De bladeren ruiken nog steeds naar regen en de na-effecten van een storm. Vogels tsjil-

pen, adelaars roepen en het is overal irritant vredig. Alleen de weg zelf is niet volmaakt; daarop zijn de littekens te zien van een jaar lang kleine aardschokken.

‘Massamoordenaars. Verdwijningen. Vreemdsoortige muziek die opklinkt uit de schaduwen. Het laatste wat de slachtoffers van de moordenaar hoorden voordat hij ze omlegde was het wijsje van een speeldoos.’ Grijnzend kijkt hij omhoog naar de berg. ‘Er gaan mensen dóód op deze berg, Finn.’

‘Je klinkt veel te enthousiast. Trouwens, als die mensen zijn doodgegaan, hoe wist iemand dan dat dat speeldoosje het laatste was wat ze hoorden?’

‘Zou het niet te gek zijn om de hele nacht door te spelen en dan echte spoken tegen te komen?’

‘Eh...’ Dit is precies de reden waarom Fatima, mijn therapeut, zegt dat witte mensen doodgaan in huizen waar het spookt: gevaar zien we totaal niet aankomen.

‘Waar is je gevoel voor avontuur?’

Ik rol met mijn ogen. ‘Waar is jouw gevoel voor zelfbehoud?’

‘Kom op, zeg. Je denkt toch niet dat er echt iets gaat gebeuren?’

Onder mijn kruk schiet een steentje weg en ik moet even mijn houding bijstellen. ‘Nee, ik denk niet dat iemand echt in spoken gelooft. Zelfs niet nerds zoals jij, die de bibliotheek afstropen naar plaatselijke spookverhalen.’

Carter grijnst zelfingenomen. Hij is het toonbeeld van de bleekwitte Amerikaanse jongen, compleet met sprankelende blauwe ogen en blond krulhaar. “Nerd” vat ik altijd op als een compliment, weet je, en deze keer ben ik helemaal niet naar de bibliotheek gegaan. Liva zei er laatst iets over toen we... O.’

Hij ziet mijn gezicht bij die woorden zeker betrekken, want het zijne betreft ook.

Carter heeft nooit geprobeerd te praten over wat er is gebeurd. Maddy is er een keer min of meer over begonnen; ze vroeg toen hoe het met me ging, maar ze voelde zich heel ongemakkelijk. Ever ging er recht op af, maar dat doet hen met alles. Maar zelfs toen kon ik hun het hele verhaal niet vertellen.

Dit is de reden waarom ik hier niet wil zijn. Het gaat niet alleen om wat er gebeurd is tussen Liva en mij. De groep viel na die ruzie uit elkaar. We waren er nog maar amper aan gewend dat Zac was opgestapt. We raaptten de scherven bij elkaar. En in plaats van me weer op het spel te storten, zorgde ik ervoor dat er drie maanden lang een ongemakkelijke radiostilte ontstond, waarvan iedereen doet alsof die er niet is geweest.

Ik kan er niets aan doen dat ik het gevoel heb dat ik hier niet meer bij hoor. Ook al hoorde ik er ooit heel erg bij. Ook al zou ik er heel wat voor overhebben om er opnieuw bij te horen.

‘Het is oké,’ lieg ik. ‘We zijn nu weer allemaal samen, en daar gaat het om, toch?’

We moeten het proberen. Of tenminste doen alsof. Daar is het hele weekend toch om begonnen – om doen alsof?

We zijn hier alleen maar om nog eens uit elkaar te vallen.

Carter trekt aan een lok van zijn zandkleurige haar. Hij kijkt me niet aan. ‘Het spijt me, gast.’

Ja. ‘Mij ook.’

Maddy kijkt achterom, haar lippen bezorgd op elkaar geperst, maar Ever en Liva hebben ons niet gehoord en lopen in straf tempo verder. Ooit zullen Liva en ik het gesprek voeren dat we moeten voeren. Maar vandaag zal dat er niet van komen, en ik zal niet degene zijn die begint.

‘Wat ik je nog wilde vragen... Kijk je ernaar uit om te gaan studeren?’ Zomaar ineens gooit Carter het over een andere

boeg, en zijn gezichtsuitdrukking verandert subtiel. Hij heeft zijn kwetsbaarheid weggesloten, zijn masker weer opgezet. Al-
lemaal hebben we natuurlijk zo onze geheimen. Dat van Carter
is dat hij, diep vanbinnen, vroeger altijd een fatsoenlijk iemand
was.

Ik knik.

‘Je gaat naar het oosten, toch?’ Carters vader heeft hem ge-
leerd om in gesprekken de leiding te nemen, om altijd het laat-
ste woord te hebben. Deze versie van Carter weet nooit goed
hoe of wanneer hij zijn mond moet houden, en dit gesprek geeft
alleen maar voor de zoveelste keer aan dat alles tussen ons is
veranderd. Ooit waren we zo close dat hij dit niet had hoeven
vragen.

‘Mm-mm.’ Drexel University. Een van de beste opleidingen
op het gebied van gameontwikkeling van het land, en de enige
universiteit die me een bijna volledige beurs toekende. Boven-
dien is het ongeveer zo ver weg als ik maar kan komen.

Ik wil veilig zijn, en hier is het niet veilig meer.

Carter hijgt van de inspanning die het kost om die belachelij-
ke koffer van hem mee te sjouwen. Arme ziel. Hij had van tevo-
ren ook onmogelijk kunnen weten dat we onze auto’s op de
particuliere weg moesten laten staan omdat er een wegversper-
ring was, maar hij ziet er bespottelijk uit. ‘Ik ga de andere kant
op. usc. Ik kan niet wachten om weg te gaan. Deze stad – deze
staat – wordt mij te klein. Ik ben toe aan een uitdaging.’

‘Een plek waar je je kunt bewijzen?’ Het klinkt scherper dan
mijn bedoeling was. Deze versie van Carter – de pedante
kwast – brengt het ergste in me naar boven. Ik wend mijn blik
af van het pad en kijk naar hem op.

Hij schokschoudert. ‘Ja, ik wil mezelf bewijzen. Is daar soms

iets mis mee? Zo verkeerd is het toch niet om ambities te hebben? Ik wil meer. Iets wat beter is dan deze hele zooi.'

'Daar kan ik niets tegen inbrengen.'

Het pad maakt een scherpe bocht naar rechts en ik moet goed opletten waar ik mijn krukken neerzet – en mijn voeten. De naaldbomen rechts van me lijken verder de bergflank op te klimmen, alsof ze terugdeinzen voor de steile afgrond aan mijn linkerkant, en eerlijk gezegd kan ik ze dat niet kwalijk nemen. Maar als ik de bocht om ga, begin ik te vloeken.

De doorgang wordt weer versperd door een blokkade van rotsblokken die bijna net zo hoog zijn als wijzelf. Een omgeval-
len boom ligt er dwars overheen.

'*Frack*. Gisteren lag dit er allemaal ook nog niet,' zegt Ever. 'Die moeten tijdens de storm van vannacht naar beneden zijn gekomen. We zullen eroverheen moeten klimmen. Gaat dat jullie tweeën lukken, denk je?' Hen draait zich om en kijkt naar Maddy en mij. 'Wij gaan wel eerst, dan kunnen we jullie om-
laaghelpen.'

We zijn nog maar een uur onderweg of het gaat al mis. Ik had niet mee moeten gaan.

Maar ik klem mijn kaken op elkaar. 'Ik red het wel.'

In Evers ogen flitst even iets van woede of teleurstelling op. Waarschijnlijk allebei. Hen haat het als ik hulp afsla.

'Moet ik je even helpen?' biedt Carter aan, zijn hand al naar me uitgestoken.

Ik deins achteruit. 'Nee, bedankt. Ik kan beter zelf proberen eroverheen te komen.' Ik vertrouw er bij geen van allen op dat ze me niet laten vallen.

'Oké, wat jij wilt.' Carter gaat in hetzelfde ritme lopen als Maddy en biedt in plaats daarvan haar zijn hulp aan. Dankbaar

knikt ze hem toe. Zodra ze de rotsblokken zag, trok ze wit weg. Na deze tocht zal haar knie er ook wel niet al te best aan toe zijn. De weg die naar het huisje leidt dat op de top van Lonely Peak knus tussen de bomen staat was altijd heel goed te doen, maar slecht weer, klimaatverandering en een modderstroom van godsgruwelijke proporties moeten kortgeleden de laatste paar kilometers onbegaanbaar hebben gemaakt. Ik weet zeker dat Liva's ouders de reparaties op een gegeven moment wel zullen betalen, maar dat hebben ze nu nog niet gedaan.

Ever en Liva klimmen als eersten over het obstakel heen; ze houden zich vast aan de boom om hun evenwicht niet te verliezen. De rotsblokken, allemaal van verschillend formaat, lijken niet erg stabiel, en in mijn achterhoofd hoor ik een stemmetje – dat verdacht veel klinkt als mijn therapeut – zeggen dat ik maar beter een beetje hulp kan accepteren.

Na drie jaar fysiotherapie en bezigheidstherapie, plus vijf jaar ziekenhuizen en artritisspecialisten, weet ik precies waar mijn fysieke grenzen liggen. Ik kan alleen niet toegeven dat die er zijn.

En ze sluiten me steeds meer in.

'Je hoofd haalt een truc met je uit,' zei mijn vriend Damien altijd. 'Het is geen teken van zwakte om om hulp te vragen. En beperkingen zijn ook geen zwakheid. Die zijn er gewoon.'

'Maar wat moet ik ermee?'

Dan woelde hij door mijn haar. 'Ze accepteren. En jezelf ook. Ik weet dat het moeilijk is. Ik weet dat de rest van de wereld ons iets anders leert. Maar dat je anders bent maakt je nog niet minder. Je hóéft jezelf niet in een mal te persen die niet prettig aanvoelt, alleen maar om geaccepteerd te worden.'

Maar in plaats van mijn mond open te doen blijf ik staan

wachten tot Carter en Maddy ook over het obstakel heen gaan. Behoedzaam zoeken ze zich een weg, maar als de rotsblokken onder hen verschuiven, schieten er kleine steentjes over de rand een diep ravijn in. Ik spits mijn oren, maar hoor ze niet vallen. Het is een eindeloze afgrond en het blijft doodstil.

Dan moet alleen ik nog. Ik realiseer me dat het een heel slechte beslissing was om tot het laatst te wachten.

‘Finn, weet je het zeker?’ zegt Ever van achter de rotsen. ‘Ik maak me zorgen om je.’

Dat maakt me des te vastberadener en ik zet de eerste stap en klim op een van de kleinere rotsblokken. Dat verschuift en beweegt onder mijn gewicht, maar ik kom er vrij makkelijk op. Het probleem is hoe ik eroverheen moet komen.

Omdat ik geen vaste grond onder mijn voeten heb, kan ik alleen maar mijn krukken het eerst neerzetten. Eén stap. Dan nog een. Van deze rots naar de volgende, een hogere die er wat stabiel uit ziet. Nog een stap.

Ik leun zwaar op mijn krukken, omdat ik alleen zo mijn evenwicht kan bewaren, maar daardoor valt moeilijk te negeren hoe wankel ze aanvoelen. Dat er telkens als mijn voeten wegglijpen pijnscheuten omhoogschieten, telkens als mijn enkels te ver worden opgerekt.

Ik ben niet goed wijs.

Aan de andere kant roept iemand iets, maar mijn wereld is nu versmald tot deze rotsen. Wat ze ook zeggen, het komt niet boven het geluid van het bloed dat in mijn oren pompt uit.

Ik kom bij het hoogste punt. De omgevallen boom hangt over de rotsen heen en laat maar een heel kleine opening over.

Ik zal me daardoorheen moeten wurmen, net als de anderen, en mezelf aan de andere kant op de een of andere manier moe-

ten opvangen. Ik steek er één kruk doorheen, leun dan op de rotsen en steek mijn hoofd en schouders erachteraan, zonder me iets aan te trekken van de pijn. Ik draai me opzij, eerst met één knie, zodat ik me daarmee schrap kan zetten. Dan haal ik de volgende kruk naar me toe, ik doe mijn best om mezelf niet te lanceren en blijf de pijn negeren. Ik vind een goede plek om de krukken neer te zetten en wurm me helemaal door de opening.

Als ik mijn voet lostrek uit de takken, verlies ik bijna mijn evenwicht, maar het lukt me om niet te vallen en in balans te blijven.

Nog een stap –

En dan voel ik de krukken onder me wegglijden. Ik weet niet of de rotsen opeens in beweging komen of dat het door mijn eigen gebrek aan evenwicht komt, maar het is net alsof de tijd vertraagt, en ik kan mezelf heel langzaam voelen vallen.

Dan bezwijkt mijn knie. Mijn enkel verdraait. Met de elleboogsteunen om mijn armen kan ik mijn val niet breken, want dan zouden door de klap mijn schouders het begeven. Ik kan alleen maar mijn ogen dichtknijpen en mezelf laten –

Botsen.

Als ik naar beneden sjees, houden sterke armen me tegen. Dan voegen andere handen zich bij die van de eerste persoon; ze zorgen dat we niet omvallen, tot we stilstaan. Het dringt amper tot me door dat ik niet langer val, want de wereld tolt nog steeds om me heen, en het zou kunnen dat ik mijn heup weer de vernieling in heb geholpen.

‘Finn.’ Evers stem klinkt scherp en kwaad, als vuistslagen. ‘Stomme idioot! Vráág gewoon om hulp als je die nodig hebt!’

Als ik stevig op de grond sta, doe ik mijn ogen open. Er zijn gemanicuurde nagels om mijn armen heen geslagen – met het

symbool van Gonfalon, een gestileerde gouden G, fijntjes op elke nagel gelakt. Bijna, bijna krimp ik in elkaar. ‘Niet...’ Waarom was het, van al mijn vrienden die me te hulp zijn geschoten, uiterekend Liva die daarin slaagde? Ik voel een brandende pijn in mijn enkel, maar mijn woede brandt nog veel feller.

Liva laat me los en stapt achteruit. Ever staat me vlak achter haar nijdig aan te kijken. Carter fronst. Maddy ziet wit van schrik.

Ik sta te suizebollen van angst, kwaadheid en gekwetstheid, en het is zoveel, zo overweldigend veel, dat ik niet weet wat ik ermee aan moet en me dan maar op de grond laat zakken, om mezelf op die manier te aarden. Te ademen tot ik mijn evenwicht terug heb en mijn handen niet langer trillen van woede. Te wachten tot mijn kwaadheid – op mezelf, op Liva, op deze vervloekte berg – zich net als anders in de schaduwen terugtrekt.

‘Ik dacht dat je slimmer was.’ Ever geeft me een fles water aan uit hun rugzak. Achter hun woorden gaan andere schuil: *Ik dacht dat je dit weekend oké vond.*

‘Ben ik ook.’ Voor hen ben ik dat. Of ik dacht in elk geval dat ik dat kon zijn.

Terwijl ik weer op adem kom, kijk ik de groep langs. We zijn een verzameling individuen, allemaal probleemgevallen, allemaal breekbaar. Maar wat me vooral bang maakt is niet dat ik ons misschien nog wel verder uit elkaar kan drijven.

Maar dat ik dat wil.

TWEE

MADDY

Finn straalt een en al pijn uit. Hij is zo gespannen dat het pijnlijk is om aan te zien. Ik vraag me af of hij dat wel beseft. Mijn ervaring is dat de meeste mensen – degenen die net zo in elkaar zitten als zo'n beetje iedereen – dat niet doen. Ook al hebben ze de mond vol van non-verbale taal en van hoe belangrijk die is, ze realiseren zich niet hoe onbewust de meeste reacties zijn en hoeveel ze daar zelf van prijsgeven. Maar ik realiseer me dat heel goed. Als je een spel wilt winnen – of je een weg door het leven wilt banen – leer je wel hoe je lichaamstaal moet interpreteren.

Bij Finn is zijn spanning af te lezen aan zijn op elkaar geklemde kaken. Aan zijn schouders, die hij heeft opgetrokken tot aan zijn oren. Aan de vingers waarmee hij zijn krukken zo stijf vast-

klemt dat zijn knokkels bijna even wit zien als zijn haar. Aan de schaduwen om zijn ogen. Op dit moment is hij zo'n figuur bij wie ik uit de buurt zou blijven als ik hem op straat tegen zou komen, want wat er ook onder die pijn zit, het voelt gevaarlijk aan.

Ik heb mezelf aangeleerd om non-verbale talen zo goed mogelijk te beheersen, omdat dat de enige manier is om te begrijpen wat mensen níét zeggen, om je eigen plek te veroveren en die op te eisen. Het is de enige manier waarop ik het gevoel kan krijgen dat ik weet wat er speelt.

Het is ook de enige manier om overtuigend te liegen.

Ja, het gaat beter met me sinds het ongeluk, bedankt dat je er-naar vraagt.

Of: O, ik kijk er echt naar uit om na mijn eindexamen te gaan studeren. Het zal wel een beetje schipperen worden omdat ik niet op een lacrossebeurs kan rekenen, maar ik vind wel een manier. Nu ik weet hoe makkelijk het is om iets te verliezen waar je veel om geeft, ben ik van plan om nog harder mijn best te doen om te slagen in wat er nu ook maar op mijn pad komt. Het leven is kort, weet je. Je moet er alles uit halen wat erin zit.

Vluchtig glimlachje. Subtiel knikje. Ontspannen lichaams-houding. Ik keer me dan welbewust naar degene toe tegen wie ik dat zeg; misschien spiegel ik diens houding wel. (Spiegelen is een tikje ingewikkelder dan letterlijk iemands lichaamstaal nabootsen, maar het stelt mensen wel op hun gemak.)

Misschien zou ik Finn een paar van die trucs moeten leren. Want bij Ever komt de stoom uit hun oren en hen gelooft duidelijk niet dat alles met Finn in orde is.

Finn geeft de fles aan Ever terug en krabbelt overeind. 'Laten we verdergaan, Ev.'

‘Oké.’ Hen pakt hun spullen en loopt naar mij toe om me een handje te helpen. ‘Kom, het is nog maar een klein eindje.’

Ik zet me schrap voordat ik me door hen omhoog laat trekken. Ik hou er niet van als mensen me aanraken. Ik hou er niet van wanneer ik naar een gesprek sta te kijken en dat opeens over mij gaat. En ik hou niet van die scherpe steek van pijn als ik mijn gewicht weer op mijn been laat rusten.

‘We zijn wel een lekker stel, hè?’ mompel ik. In formatie lopen we verder over het pad: Liva en Carter aan kop, Ever en ik in het midden en achteraan Finn, die in stilte loopt te broeden.

Wanneer we het ritme weer te pakken hebben, verandert de pijn in mijn knie van stekend in knagend.

‘Niet erger dan te verwachten was, lijkt me,’ merkt Ever op. Hen houdt de schijn op. Liva en Ever hebben allebei veel werk aan dit uitje gehad, op verschillende manieren. ‘Ik wil gewoon dat dit een fijn weekend wordt, weet je. Ik wil dat het allemaal precies goed verloopt.’

‘Als we eenmaal weer aan het spelen zijn, wordt het wel beter,’ zeg ik. ‘Ik denk niet dat dit weekend alles weer goed zal maken, maar het is vast fijn om iets samen te doen.’

We spelen dit rollenspel nu al drie jaar met z’n allen. We zijn Zacs vertrek te boven gekomen en hebben ons eraan aangepast. We hebben het gered – min of meer – zonder Finn. Het is vast zoiets wat je niet verleert, zoals fietsen. Hoop ik.

Ever trekt de banden van hun rugzak strakker en sjort hun T-shirt recht. Hen is zenuwachtig. ‘Weet je, Liva en Finn zullen vroeg of laat toch met elkaar moeten praten.’

‘Weet ik.’ Ik bijt op mijn lip en kijk tersluiks even naar Liva, die trots vooroploopt. ‘Dat zou mooi zijn.’ Ze hoeven het echt niet voorgoed weer in orde te maken – alleen voor dit weekend.

Niemand van ons weet wat er met Liva is gebeurd toen Finn in elkaar werd geslagen. Ze was erbij, maar maakte er geen deel van uit – dat wilde ze niet. Maar ze heeft nog geen manier gevonden om er met iemand van ons over te praten, zelfs niet met mij. En niemand van ons heeft nog een manier bedacht om er met Finn over te praten. We weten alleen dat het sinds die dag niet meer tussen hen botert, en dat dreigt ons allemaal uit elkaar te drijven.

We kwamen altijd elke week bij elkaar, maar sinds februari zijn we al blij als we één keer per maand redder. En Finn kwam maar een enkele keer opdagen.

Ik breng een hand omhoog om mijn haar om mijn vingers te winden, maar realiseer me dan ineens dat mijn lange zwarte lokken verdwenen zijn. Afgeknipt in een vlag van ‘willen’ en ‘nodig hebben’ en ‘anders’. Niet meer ‘Maddy, de geblesseerde lacrossespeler’, niet meer ‘Maddy die gevangenzat in een brandende auto’, niet meer ‘Wist jij dat Maddy echt speciaal is?’ Geen pijn meer. Geen oncomfortabele lagen en maskers meer die ik sowieso al niet wilde.

Evers ene mondhoek gaat omhoog. ‘Ik vind je haar leuk zo.’

‘Dank je.’ Ik vind het vreselijk.

En ik ben niet de enige. Toen Liva gisteren zonder waarschuwing ineens bij me op de stoep stond – terwijl ik koekjes probeerde te bakken voor het weekend – wurgde ze me bijna.

‘Als je me had verteld dat je van plan was je haar te knippen, had ik je kostuum kunnen veranderen,’ beet ze me toe. ‘Je hoort eruit te zien als een gerechtelijk onderzoeker. Het magisterium moet trots op je kunnen zijn.’

Ik had niet per se mijn haar willen knippen. Het was geen weloverwogen beslissing. Het gebeurde gewoon. Het gebeurde

gewóón. Met een schaar en haarspeldjes voor een badkamer-spiegel, in een waas.

Ik voelde heel kort iets van een soort voldoening toen ik zag dat ze overduidelijk teleurgesteld was, ook al was ik dat nog maar een paar uur geleden zelf ook geweest.

Liva schudde haar hoofd. 'Ik wil graag dat dingen er goed uitzien. Ik wil dat wij er goed uitzien. Het is de laatste keer dat we op deze manier bij elkaar komen.'

Die paar woorden vielen zwaar tussen ons in en bleven daar hangen. Ze ging aan de keukentafel zitten en haalde haar naaispullen tevoorschijn, elke beweging afgemeten en zorgvuldig, net als de mijne ooit waren. 'Vroeger begreep je altijd heel goed hoeveel dit voor me betekent.'

Die woorden klonken zo zacht dat ik niet zeker wist of het wel de bedoeling was dat ik ze hoorde. Ze liet haar schouders zakken en bleef strak naar haar ontwerpen kijken, terwijl mijn kat op de tafel sprong en zich oprolde op een van de stukken stof.

Het was waar. Ooit zou ik eerst Liva om raad hebben gevraagd voordat ik iets aan mijn uiterlijk veranderde. Liva verschijnt tenslotte zo ongeveer meteen op het scherm als je googelt naar wat door de meeste mensen onder een 'schoonheid' wordt verstaan: lang, golvend blond haar, lichtblauwe ogen, een doorschijnend witte huid, jukbeenderen zo scherp dat je ermee kunt snijden. Liva heeft drie jaar achter elkaar de kostuumwedstrijd van WyvernCon gewonnen. Ze is ervoor in de wieg gelegd om een beroemde kostuum- of decorontwerpster te worden. En als ze creatief bezig is, is ze helemaal in haar element. Ooit zou ik eerst naar haar toe zijn gestapt, omdat ik er ook graag mooi uit wilde zien.